

ning, hvor de sparsomme ressourcer fordeles på en måde, som samfundet som helhed er bedst tjent med, eller som er individuelt retfærdig, se nærmere bilag 3 og 4.

Fremskridtspartiet mener fortsat, at den i lovforslaget omhandlede arbejdsgruppe vil gøre klogt i at holde et seksdøgnsarbejds møde som et led i sit virke ganske overensstemmende med, hvad der nærmere er beskrevet i fremskridts-beslutningsforslag B 30 af 15. november 1977 (Folketingstidende, tillæg A, spalte 1565, jfr. forhandlingerne spalte 4178 ff).

Fremskridtspartiet for sit vedkommende lægger ikke skjul på, at den folketingskabte bankerotudvikling nu er så langt fremskreden, at velfærdssamfundet vil være alvorligt truet, hvis folketingsrådet nu på fornuftig vis får hånd i hanke med så væsentlige økonomiske størrelser som løn- og arbejdsvilkårene, jfr. nærmere bilag 1.

Når det i § 1, stk. 2, særligt fremhæves, at problemerne vedrørende lønfremgang igennem skatteindsættelse skal dyrkes af den foreslåede studiekreds, beror det på, at her er et løsningsmiddel, som alene kan bringes i anvendelse i de tilfælde, hvor folketingsrådet er inde i fastlæggelsen af løn- og arbejdsvilkårene for en kommende overenskomstperiode. Fremskridtspartiet vil ingen sinde skjule, at partiet har en overvældende forhåndssympati for denne løsningsmåde. Kendsgerningen er jo, at antallet af arbejdsløse stiger ved øgede lønomkostninger og falder med mindre.

Derfor skal lønomkostningerne ned. Det gøres mest fornuftigt ved at sætte lønskatten – trækprocenten – ned.

Lige så vel som 2 milliarder mere i skat vil skabe 10.000 flere arbejdsløse, vil 50 milliarders nedsættelse af skatterne frembringe arbejde for alle de 250.000, som nu er arbejdsløse.

Først når flertallet i ord og handling anerkender dette – altså følger, hvad fremskridtsbevægelsen stedse har kæmpet for – kan arbejdsløsheden fjernes og reallønnen stige. Om det første skridt, fremskridtspartiet ønsker taget, henvises til bilag 2 nedenfor.

Men uanset, hvad forslagsstillerne finder rigtigst, må udvalget selvsagt loyalt og indgående drøfte alt, hvad blot ét af udvalgsmedlemmerne mener det hensigtsmæssigt at have med, for at den kommende overenskomstsituation kan få den for hele befolkningens trivsel lykkeligste udgang. Nogle af de betragtninger, der må tages med, fremgår af bilag 5 til nærværende lovforslag.

Det gælder selvsagt om, at arbejdsgruppen på den ene side ikke bliver uhåndterlig stor, men på

den anden side kommer til at repræsentere alle, der kan tilføre området en særlig sagkundskab. Da arbejdet gøres med henblik på den situation, at folketingsrådet skal træffe afgørelsen, er det vigtigt, at alle varige partigrupperinger i folketingsrådet gennem deltagelse ved en repræsentant i arbejdet får førstehånds direkte indsigt i drøftelser og arbejdsmateriale og kan få frem, hvad hvert enkelt parti finder væsentligt. For arbejdsgruppens øvrige deltagere er det også vigtigt til stadighed at have kontakt til repræsentanter for hele folketingsrådet dels for løbende at kunne være bekendt med, hvilke ideer der kan være bærekraft i og hvilke ikke, og dels for direkte at kunne underrette (undervise) repræsentanter for det organ, der så mange gange tidligere på et særdeles ufuldkomment grundlag har truffet de mest betydende afgørelser vedrørende arbejdsmæssige forhold. Andre har været inde på, at samfundet i trepartsforhandlinger skal være repræsenteret af regeringen. Det er imidlertid et fejlsyn. Regeringen repræsenterer ikke samfundet, men administrerer blot på mindre vigtige områder – hvortil det foreliggende klart ikke hører – folketingsrådets vilje, så folketingsrådet ikke drukner i enkeltsager. Og juridisk kan regeringen intet foretage sig på dette område, som fuldt og helt er et folketingsanliggende. Med understregning af dette væsentlige punkt er forslagsstillerne enige i statsministerens udtalelse i åbningstalen den 6. oktober 1981, der lød:

»Indkomstudvikling 1983–85.

Efter regeringens opfattelse må man desuden allerede nu også begynde at overveje, hvilke perspektiver der tegner sig efter 1983. Vi vil nøje følge indkomst- og prisudviklingen og vil tage initiativer til en udveksling af synspunkter med arbejdsmarkedets parter.«

Og nærværende forslag falder også godt i tråd med, at daværende smedeformand Hans Rasmussen i bogen »Krag – som vi kendte ham« skriver, at han ved debatten om helhedsløsningen i 1963 som ordfører for socialdemokratiet fremhævede, »at det ikke kunne være rigtigt, hver gang en overenskomst skulle fornys, så skulle LO's medlemmer lægge ryg til en arbejdskonflikt.

Kunne vi politisk opnå forbedringer for de danske lønmodtagere, så burde vi ikke være så ængstelige for at bryde de traditionelle veje.«

Men det er ikke blot i forhold til organisationer og regering, at afklaring er nødvendig. Også spørgsmålet om, hvorvidt overenskomstforhandlingerne skal tilpasses et EF-mønster, trænger sig på til indgående drøftelse og stillingtagen. Fremskridtspartiets holdning er her, at Danmark i over-